

Radim Weber

POHÁDKY

NA DOBROU NOC

Ilustrace: Tereza Paseková

POHÁDKY
NA DOBROU
NOC

Radim Weber

Ilustrace: Tereza Paseková

ZVÍŘÁTKA A LOUPEŽNÍCI

Ve vesničce zvané Lhota
žil jeden obecní slouha.
Spolu s ním též čtyři děti.
Jejich matka mrkev strouhá.

Ta povídá: „Co si počít?
Zima byla příliš krutá.
Zbyla nám poslední mrkev,
jsem z toho celá mrzutá.“

Na dvorku hned šest zvířátek
slyšela ta hrozná slova.
„Přece hlady neumřeme.“
Jsou z toho celá hotová.

Kdo bylo těch šest zvířátek?
Byl to kohout, kočka, husa.
Také pes, ovce a kozel,
který kolem studně klusá.

„Do světa se hned vydejme,“
povídá ten kozel statný.
„Snad najdeme živobytí.
Tady ve vsi je to špatný.“

Vydali se napříč lesem
cestou kolem borovic.
„Co si tady v noci počnem?
Strachujem se čím dál víc.“

Vtom však přece spatří světlo,
které za modříny svítí.
Skrytá je tam jedna chýše.
Tam by se snad dalo žíti.

Když zvířátka koukla oknem,
spatřila tam hroznou věc.
Za stolem pět loupežníků
dělilo se o loupež.

Zlato, mince, drahokamy,
všechno to, co vyloupili,
loupežníci počítali
a při tom se pohádali.

Kozel za oknem zamečel.
Loupežníci strnuli.
Spatřili tam zvláštní zvíře.
s rohy, s pěti tvářemi.

„To snad čerti z pekla přišli,
aby si nás upekli,“
řekli všichni loupežníci
a z chaloupky utekli.

Zvířátka pak ustlala si,
každý ten svůj kouteček.
Kozel šel spát do stodoly,
pejsek zas na dvoreček.

Husa lehla pod stoleček,
ovečka ta do vany,
kočka vlezla pod polštářek,
kohout k bidlu za kamny.

Loupežníci dostali strach.
„To snad čert nás navštívil.
Sebral nám ty drahé věci,
do pekla je dopravil.“

Jeden z pěti loupežníků
řekl: „Je tam zlata příliš mnoho.
Neunese to čert jeden.
Moc je toho na jednoho.“

Tak loupežník, zvaný Janek
za tmy se tam vydal zpátky,
aby rohatého čerta
poslal ihned do pohádky.

Když však vešel na dvoreček,
pes mu skočil na kalhoty,
štěkal, skákal, Janka kousal,
počůral mu obě boty.

Kozel vyběh ze stodoly.
Mečel na toho vetřelce.
Trknul Janka do kebuly,
ten se svalil do kozelce.

Janek pak vešel do domku.
Ovce z vany vyskočila,
zabečela velmi silně,
Janka ihned vystrašila.

Husa křídly zamávala,
začala hned štěbetat,
štípla Janka mezi prsty,
začal se jí velmi bát.

Kočka z lože vyskočila,
mňouká, vrčí hlasitě,
celého jej poškrábala.
Nezažil to v životě.

Naposledy statný kohout
skočil Jankovi na hlavu.
Kloval pak do jeho vlasů
i do jeho rukávů.

Janek pelášil z chaloupky,
v trysku ztratil kalhoty.
„Moji braši, je to hrůza,
řádí tam čert rohatý.“

Štěkal, kousal, trkal hrozně,
počůral mi botičky,
kloval, mňoukal strašidelně,
třásl jsem se celičký.“

Loupežníci neváhali,
zmizeli až za lesem.
Nikdy více neloupili.
Slehla se hned po nich zem.

A co naši kamarádi?
Kohout, kočka, husa, pes,
také s nimi ovce, kozel,
rozhodli se ještě dnes.

Vyslali do Lhoty psíka
by sluhovi oznámil,
že je v lese krásná chýše,
aby ji tam navštívil.

Ten pak přived svoji ženu,
také děti, to se ví,
do chaloupky skrytou v lese
a děkoval psíkovi.

Slouha stal se dřevorubcem,
s dětmi mamka také žila
i zvířátka byla šťastná.
Hladem nikdy netrpěla.

Pasikari

O DVANÁCTI MĚSÍČKÁCH

Za okénkem snížek padá,
strom se větrem naklání,
zima, mráz a fujavice -
povykují havrani.

Tam v chaloupce pod břízkami
jen Maruška pracuje.
Holena je před zrcadlem
a macecha lelkuje.

Tak to chodí dlouhé roky,
že Maruška o hladu
každý den se pilně stará
o dům, pole, zahradu.

Holena i matka její
nechtějí nic poklidit,
jenom stále přemýšlejí,
jak Marušce ublížit.

Ráno, nežli sleze z pece,
Holena nařizuje:
„Mařeno, jdi pro fialky.
Košíček ať plný je.“

„Ale, sestro moje milá,
vždyť je zima, krutý mráz,
copak můžu na fialky
vypravit se v tento čas?“

„Vypadni už pro fialky,“
macecha se škaredí,
„vezmi šátek, hůl a džbánek,
starý kožich děravý.“

Tak Maruška shlíží smutně
jak mráz snížkem prostírá.
Bloudí poli, bloudí lesy,
hlad jí síly ubírá.

V lese mráz a v lese ticho,
ani sojka nekřičí,
a Maruška spatří světlo
které stříbří jehličí.

Přijde blíž a co to vidí?
Jak tam kolem ohníčku
tiše na kamenech sedí
dvanáct hezkých měsíčků.

„Dobří lidé, pěkně prosím,“
Maruška se zimou třese,
„mohu se zde ohřát s vámi
u ohýnku v tichém lese?“

„Jen se ohřej, moje milá,“
měsíc Leden ztišil hlas,
„cos nám přišla pověděti
v tento smutný zimní čas?“

„Vyhnaly mne z mé chaloupky,
je mi zima a mám hlad.
Holena mi poručila.
Chce fialky natrhat.“

Velký Leden sraštil čelo,
zvedl se a tiše vzdych:
„Bratře Březne, jenom krátce,
přijmi vládu z rukou mých.“

Jen co dořekl ta slova,
oheň víc a více hřál.
Bratr Březen máchl kyjem,
před dívkou se zázrak stal.

Marušce je náhle teplo
i v děravém kožíšku.
Všude kolem barvy jara,
zajíc běží z pelíšku.

A ta louka celá září,
petrklíče, sasanky,
a u nohou šťastné dívky
vyrůstají fialky.

Košíček je brzy plný.
Maruška se raduje:
„Jak jste hodní, moji milí.“
Všem měsíčkům děkuje.

Holena se s matkou diví.
Zdá se jim to ve spánku?
Chaloupka je provoněna
fialkami v košíku.

A přichází další ráno.
Z nebe zmizel měsíček.
Holena chce mít jahody.
A to plný džbáněček.

„Ale, sestro moje milá,
vždyť je zima, krutý mráz.
Copak můžu na jahody
vypravit se v tento čas?“

„Vypadni už pro jahody,“
macecha se škaredí,
„vezmi šátek, hůl a džbánek,
starý kožich děravý!“

Co si Maruška má počít?
Kde jahody nasbírání?
Bloudí poli, bloudí lesy,
hlad jí síly ubírá.

V lese mráz a v lese ticho,
ani sojka nekřičí,
vtom Maruška spatří světlo,
které stříbří jehličí.

I dnes vidí mezi stromy
jak tam kolem ohníčku
tiše na kamenech sedí
dvanáct hezkých měsíčků.

„Dobří lidé, pěkně prosím,“
Maruška se zimou třese,
„mohu se zde ohřát s vámi
u ohýnku v tichém lese?“

„Jen se ohřej, moje milá,“
měsíc Leden ztišil hlas,
„cos nám přišla pověděti
v tento smutný zimní čas?“

„Moji milí měsíčkové,
stydím se vám říci tady,
že mne sestra i macecha
poslaly ven pro jahody.“

Velký Leden sraštil čelo,
zvedl se a tiše vzdych:
„Bratře Červne, jenom krátce,
přijmi vládu z rukou mých.“

Jen co dořekl ta slova
oheň víc a více hřál.
Bratr Červen máchl kyjem,
před dívkou se zázrak stal.

Snížek mizí a led praská,
strom se listím obalí,
nad pasekou pálí slunce,
poletují motýli.

Na lučině tráva voní
a tam dole u vody,
kde před chvílí led se blyštil,
červenaj se jahody.

„To je vůně, a těch jahod,“
Maruška se raduje.
„Jak jste hodní, moji milí,“
všem měsíčkům děkuje.

Moc se diví macecha,
diví se i Holena,
že džbáneček plný jahod
vesele se červená.

A nastalo další ráno.
Holena se probudí.
Dostala chuť na jablíčka:
„Ať to Mářa zařídí.“

„Ale, sestro moje milá,
vždyť je zima, krutý mráz,
copak můžu na jablíčka
vypravit se v tento čas?“

„Vypadni už pro jablíčka,“
macecha se škaredí,
„vezmi šátek, hůl a nůši,
starý kožich děravý.“

Maruška už dnes nebloudí.
Pod mrazivou oblohou
míří opět v známá místa.
Měsícci jí pomohou.

V lese mráz a v lese ticho,
ani sojka nekřičí,
a tu opět spatří světlo,
které stříbří jehličí